

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania E. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych
i Spraw Publicznych w dniu 20 lutego 2006 r.,
kasacji odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 16 czerwca 2004 r., sygn. akt III AUa .../02,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2004 r. Sąd Apelacyjny w K. oddalił apelację E. R. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 15 maja 2002 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w R., odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W kasacji od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa procesowego, „a w szczególności art. 227 k.p.c. polegające na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy przez zaniechanie wyjaśnienia rozbieżności występujących pomiędzy opiniami biegłych a dokumentacją medyczną leczenia diabetologicznego w Klinice Śląskiej Akademii Medycznej” oraz art. 233 k.p.c. „przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i bezkrytyczne przyjęcie opinii biegłych jako podstawy rozstrzygnięcia w sprawie, a jednocześnie nieprzeprowadzenie dalszego postępowania

dowodowego w sytuacji, gdy opinie biegłych pozostają w sprzeczności z diagnozą Kliniki Chorób Wewnętrznych i Diabetologii Śląskiej Akademii Medycznej w Katowicach, albowiem wyniki przeprowadzonych tam badań w sposób zasadniczy różnią się od wyników tych badań, które stanowiły podstawę wydania opinii biegłych”, a nadto naruszenie prawa materialnego, „a w szczególności ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z ustawą wypadkową przez niezastosowanie przepisów o niezdolności do pracy”. Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania skarżący wskazał, iż „w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne wymuszające zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy, a sprowadzające się do tego, czy Sąd Apelacyjny słusznie postąpił wydając wyrok w takim stadium postępowania dowodowego, które nie dojrzało do rozstrzygnięcia, albowiem opinie biegłych oparte zostały na takich wynikach badań, które nie są miarodajne, albowiem pozostają w sprzeczności z wynikami badań przeprowadzonych w Klinice Chorób Wewnętrznych i Diabetologii Śląskiej Akademii Medycznej w Katowicach”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z przepisu art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. wynika, że Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania między innymi wtedy, gdy nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne. Zagadnienie prawne jest to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego rozpoznanie kasacji powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01 – OSNC z 2002 r. nr 1, poz. 11, z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01 – OSNP z 2004 r. nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02 – Wokanda z 2004 r. nr 7-8, poz. 51). Tymczasem skarżący sformułował zagadnienie, nazywając je zagadnieniem prawnym, z pominięciem jakichkolwiek przepisów prawa odnoszących się do poruszonych przez siebie kwestii. Ponadto rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących

reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów. Nie jest więc zagadnieniem prawnym, wymagającym zaangażowania Sądu Najwyższego, odpowiedź na pytanie skarżącego, czy Sąd Apelacyjny słusznie postąpił wydając wyrok w takim stadium postępowania, które nie dojrzało do rozstrzygnięcia. Odpowiedź na to pytanie wynika bowiem przede wszystkim z przepisów art. 217 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c., czy też wreszcie art. 382 k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia kasacji rozpoznania.